

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Пловдив, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев
Станислава Б. Бозева

при участието на секретаря Красимира Хр. Несторова Кутрянска като разгледа докладваното от Веселин Д. Хаджиев Въззивно наказателно дело от частен характер № 20215300602179 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С Присъда № 260095 от 13.05.2021 г. постановена по НЧХД № 7897/2019 г. на Районен съд Пловдив, подсъдимата П. М. М. с ЕГН ***** е призната за НЕВИННА в това, на 07.09.2019 г. в гр.Пловдив, като родител – майка на малолетното дете С.Л. М. с ЕГН *****, да не е изпълнила съдебно решение – Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по брачно дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив, III брачен състав, влязло в сила на 14.04.2016 г., относно лични контакти на родителя – Л. Г. М. с детето С.Л. М., и тъй като обществената опасност на деянието е явно незначителна на основание чл.9, ал.2, предл.2 от НК и чл.304 от НПК е ОПРАВДАВАНА изцяло по повдигнатото ѝ обвинение за престъпление по чл.182, ал.2 от НК.

Срещу така постановената присъда са постъпили въззивна жалба и допълнение към нея от частния тъжител Л.М., чрез пълномощника му дав. Н.Д.. В жалбите се твърди, че присъдата е необоснована и незаконосъобразна, постановена при съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се съображения, че първостепенният съд е приел деянието за явно

незначително, без това да се подкрепя от събраните по делото доказателствата и закона. Иска се отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимата П. М. М. да бъде призната за виновна. Претендират се разноси за двете инстанции.

По делото е постъпило и възражение от П. М. М., чрез защитника ѝ адв. Т.Ч., с което се иска жалбата да бъде оставена без уважение, а присъдата на Районен съд Пловдив да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. Претендират се разноси във въззивното производство.

В съдебно заседание пред настоящата въззивна инстанция частният тъжител М. и повереникът му поддържат жалбата си.

Адв. Д. излага съображения, че при постановяване на присъда Районният съд е дал преимуществено вяра на заявеното от подсъдимата като са игнорирани доказателства, които я разобличават. Излагат се съображения, че съдът е пренебрегнал показанията на едни свидетели и неоснователно е кредитирал други. Изтъкват се влошените отношения и множеството дела между частния тъжител и подсъдимата, които се отразяват на емоционалното състояние на детето. Твърди, че оправдателната присъда стимулира подсъдимата да продължава да не изпълнява съдебното решение. Иска отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимата М. да бъде призната за виновна. Претендира разноси.

Частният тъжител М. поддържа казаното от повереникът му и също акцентира върху емоционалното състояние на сина си и най-вече отчуждаването между двамата.

Защитникът на подсъдимата М. – адв. Ч. смята жалбата за неоснователна, като намира първоинстанционната присъда за правилна и законосъобразна. Моли присъдата на Районен съд Пловдив да бъде оставена в сила.

Подсъдимата М. поддържа заявеното от защитника ѝ.

В последната си дума подсъдимата моли да бъде оневинена. Твърди, че не е искала да наруши съдебно решение, нито да навреди на някого.

Въззивният съд, като обсъди направените с жалбата и допълнението към жалбата оплаквания, становищата на страните заявени пред настоящата инстанция и като извърши цялостна служебна проверка на присъдата, съгласно изискванията на чл.314, ал.1 от НПК, намери жалбата за

НЕОСНОВАТЕЛНА.

От събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка.

Тъжителят Л.. Г. М. е повдигнал пред Районен съд - Пловдив обвинение спрямо подсъдимата П. М. М. за престъпление по чл.182, ал.2 от НК за това, че на 07.09.2019 г. в гр.Пловдив като родител – майка на малолетното дете С.Л. М. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебно решение – Решение № 1280/14.04.2016 г., постановен по брачно дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд – Пловдив, III брачен състав, влязло в сила на 14.04.2016 г., относно лични контакти на родителя – Л.. Г. М. с детето С.Л. М..

Подсъдимата П. М. М. е родена на **** г. в гр.Х. и живее в гр.Пловдив на ул. „*****“ № **, с адрес по лична карта гр.Пловдив, бул. „*****“ № **** Тя е ****, **** гражданка, разведена, с висше образование, работеща, неосъждана с ЕГН *****.

Подс. П. М. М. и тъжителят Л.. Г. М. сключили брак на 29.08.2009 г., който бил прекратен с Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд Пловдив, III брачен състав, влязло в сила на 14.04.2016 г. По време на брака им се родило и единственото им дете С.Л. М. – роден на **** г. Със съдебното решение с което е прекратен гражданския брак, било утвърдено постигнато между страните по бракоразводното дело споразумение по чл.51, ал.1 от СК, по силата на което родителските права върху детето С. били предоставени на майката П.М., а местоживееенето на детето било определено да е в дома на майката – тогава на адрес гр. Пловдив, бул. „*****“ № **** жилище на брата на подсъдимата – свидетелят И.М.Л.. Режимът на лични контакти, да вижда и взема при себе си детето С., на бащата Л.. Г. М. бил утвърден по следния начин:

- всяка първа седмица от месеца в събота от 9.00 – девет часа сутринта, до 18.00 – осемнадесет часа на неделния ден, с преспиване при бащата в събота;

- всяка трета седмица от месеца в петък от 17.00 – седемнадесет часа, до 18.00 – осемнадесет часа на неделния ден, с преспиване в петък и събота при бащата;

- пет дни от пролетната ученическа ваканция, пет дни от зимната

/Коледна/ ученическа ваканция, два пъти по петнадесет дни през лятната ученическа ваканция, които да не съвпадат с годишния отпуск на бащата.

С Решение № 455/10.04.2020 г., постановено по гр. дело № 242/2020 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд Пловдив, III брачен състав, като в последното е било вписано:

- „два пъти по петнадесет дни през лятната ученическа ваканция, които да не съвпадат с годишния отпуск на майката“;

- всяка четна година за период от 24.12. /двадесет и четвърти декември/ от 10.00 – десет часа, до 18.00 – осемнадесет часа на дата 26.12. /двадесет и шести декември/, с преспиване при бащата;

- всяка нечетна година по време на Великденски празници, определени с Постановление на Министерски съвет на Република България за период от първи ден в 10.00 – десет часа /Разпети петък/, до 18.00 – осемнадесет часа на последния ден, определен от МС, с преспиване при бащата, както и на дата 31.12. – тридесет и първи декември от 10.00 – десет часа, до 18.00 – осемнадесет часа на дата 02.01. – втори януари на следващата година.

През 2018 г. подсъдимата П. М. М., действайки като майка и законен представител на малолетното дете С. М., подаде в Районен съд - Пловдив молба с изложени твърдения, че детето е жертва на домашно насилие от страна на бащата Л.М., по повод на която молба било образувано гр. дело № 9294/2018 г. по описа на Районен съд – Пловдив, V граждански състав, по производство по реда на чл.4 от ЗЗДН. С Решение № 4117/30.11.2018 г., постановено по гр. дело № 9294/2018 г. по описа на Районен съд – Пловдив, V граждански състав, влязло в сила на 20.02.2019 г. /потвърдено с Решение № 205/20.02.2019 г., постановено по въззивно гр. дело № 107/2019 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, молбата на П.М. била отхвърлена. Към момента на водене на това производство по реда на чл.4 от ЗЗДН, както и до приключване на съдебното следствие по настоящото наказателно производство подсъдимата П.М. живеела на адрес гр.Пловдив, ул.,*****“ № ** – в апартамент под наем, заедно с детето си С. и с приятеля си – свидетелят Н.Д.И., а не в апартамента на брат си на бул. „*****“ № ****

През 2019 г., съгласно утвърдения с Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив - III брачен състав, режим на лични контакти да вижда и взема при себе си детето С. за бащата Л.М. – два пъти по петнадесет дни през лятната ученическа ваканция, тъжителят, за да бъде със сина си през това време, ползвал разрешен от работодателя му „****“ ЕООД гр. Пловдив платен отпуск за времето от 22.07.2019 г. до 05.08.2019 г. включително и от 19.08.2019 г. до 02.09.2019 г. Между родителите на С. - П. и Л.М.и не е имало взаимни пречки, неразбиране или разногласие по предоставянето на детето на грижите на баща му за тези периоди от летните ваканции, като С. М. бил върнат от баща си на майка си П.М. в късния следобед на 02.09.2019 г.

Детето след връщането си при майка си поискало да отиде на море и с нея, поради което подсъдимата П.М. решила да удовлетвори това желание на сина си и с него и с приятеля ѝ св. И. отишли на море през следващите се почивни дни – 7-ми и 8-ми септември, сливайки ги и с предхождащия ги почивен ден – 6-ти септември, като официален национален празник. За отиването на море с детето за тези три дни подсъдимата не информирала тъжителя. Датата 7-ми септември 2019 г. се падала ден събота и то първа събота от месеца и според утвърдения с Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд Пловдив III брачен състав, режим на лични контакти да вижда и взема при себе си детето С. за бащата Л.М., следвало детето да бъде с баща си тъжителят М. от сутринта на деня 07.09.2019 г. Сутринта на 07.09.2019 г., малко преди 9.00 ч., бащата Л.М., придружаван от родителите си – свидетелите Х.Д. М. и Г.Л. М., отишъл на адрес гр. Пловдив, бул.,****“ № **** откъдето да вземе сина си С.. След позвъняване по домофонната уредба, тъжителят се свързал с майката на подсъдимата П.М., която го уведомила, че не може да му се предаде детето, тъй като не е там, а било извън града. Тъжителят М. заявил, че по това време е предписания му режим на виждане с детето и че ще се обърне към полицията. От този адрес гр.Пловдив, бул. „****“ № 53, Л.М. се насочил към полицията за подаване на жалба за нарушаване на режима на лични контакти от страна на майката на детето, без да потърси по телефон или да направи опит за свързване с подсъдимата П.М., за да се информира от нея къде е детето и каква е причината да не може да го вземе. Малко след като тъжителят напуснал горния адрес, подсъдимата била информирана по

телефон от майка си за идването на бившия ѝ съпруг за вземането на детето и тя се обадила по телефона на тъжителя, за да разговаря с него. След като се свързала с Л.М. и последният ѝ казал, че ходил да вземе сина си, както е повелявало съдебното решение за лични контакти, подсъдимата му казала, че били извън града, че били на море. Тъжителят заявил, че ще отиде до полицията, като и изпълнил това си намерение – подал на същата дата 07.09.2019 г. заявление в Първо РУ при ОД на МВР - Пловдив. Заявлението било заведено с № 432000-13782/09.09.2019 г. в Първо РУ Пловдив, като по него била извършена предварителна проверка с оглед на данни за престъпление по чл.182, ал.2 от НК, по която проверка прокурор при Районна прокуратура – Пловдив, по заведената прокурорска преписка № 8931/2019 г., постановил отказ да се образува досъдебно производство за престъплението по чл.182, ал.2 от НК. С Постановление от 31.10.2019 г., прокурорът се аргументирал, че липсват данни за престъпление от общ характер, а за престъплението по чл.182 ал.2 от НК, съобразно чл.193а от НК, може да се води наказателно производство от частен характер пред съответния първоинстанционен съд.

Подсъдимата П.М. се прибрала с детето си С. от море на 08.09.2019 г., като на следващата се трета седмица от месеца, съобразно утвърдения режим на виждане с Решение № 1280/14.04.2016 г.постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд – Пловдив, III брачен състав, детето било предадено на баща си, без да имало никакви препирни между бившите съпрузи М.и.

За случая относно осуетеното изпълнение на съдебното решение – Решение № 1280/14.04.2016 г.постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив, III бр. състав, за датата 07.09.2019 г. и след приключване на предварителната проверка по прокурорска преписка № 8931/2019 г. по описа на Районна прокуратура - Пловдив с постановление за отказ да се образува досъдебно производство – от 31.10.2019 г., тъжителят Л.. Г. М. подал в Районен съд - Пловдив на 16.12.2019 г. тъжба против подсъдимата П. М. М. с обвинение за твърдяно извършено престъпление по чл.182, ал.2 от НК, по повод на която тъжба е образувано и настоящото наказателно производство.

Така изложената фактическа обстановка, съдът е приел за безспорно

установена въз основа на: обясненията на П.М., свидетелите Х. М., Г. М., Н. И., от писмените доказателства – заверени копия на: Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд -Пловдив, III брачен състав, изпълнителен лист № 3817 от 21.04.2016 г., Решение № 4117/30.11.2018 г, постановено. по гр. дело № 9294/2018 г. по описа на РС – Пловдив, V граждански състав, Решение № 455/10.04.2020 г., постановено по гр. дело № 242/2020 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, Определение от 29.10.2019 г., постановено по бр. дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд – Пловдив, III брачен състав, удостоверение за проведено практическо обучение, сертификат за присъствие на интензивен курс, извлечение от студентска книжка, диплома за завършено висше образование, заповед за прекратяване на трудово правоотношение, грамота, материалите по прокурорска преписка № 8931/2019 г. по описа на Районна прокуратура - Пловдив, справка за съдимост, карта за обвиняемо лице, справка от ТД на НАП - Пловдив, справки за актуално състояние на действащи трудови договори, уведомителни писма.

С оглед така приетата фактическа обстановка, Районният съд е направил извод, че подсъдимата П. М. М. е осъществила формално състав на престъплението по смисъла на чл.182, ал.2 от НК. Но тъй като обществената опасност на деянието е явно незначителна, на основание чл.9, ал.2 от НК е приел, че деянието не е общественоопасно, съответно и не е престъпление, поради което и на основание чл.304 от НПК е признал подсъдимата М. за невинна по така повдигнатото ѝ обвинение.

Настоящата въззивна инстанция споделя напълно заключенията и правните съображения на Районния съд.

Доказателствата по делото са непротиворечиви относно развилите се на 07.09.2019 г. събития. По безспорен начин се установява от показанията на всички свидетели, включително от обясненията на подсъдимата, че на въпросната дата, около 09.00 часа сутринта, Л. Г. М., баща на детето С.Л. М. е отишъл на адрес гр.Пловдив, бул.,***** № **** за да вземе сина си. На място М. установил, че детето не е на адреса, а е на море с майка си – подс. М.. Установено е също така, че съгласно Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по бракоразводно дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд – Пловдив, III брачен състав, влязло в сила на 14.04.2016 г., режимът на лични

контакти, да вижда и взема при себе си детето С., на бащата Л.. Г. М. бил утвърден по следния начин:

- всяка първа седмица от месеца в събота от 9.00 часа сутринта, до 18.00 часа на неделния ден, с преспиване при бащата в събота;
- всяка трета седмица от месеца в петък от 17.00 часа, до 18.00 часа на неделния ден, с преспиване в петък и събота при бащата;
- пет дни от пролетната ученическа ваканция, пет дни от зимната /Коледна/ ученическа ваканция, два пъти по петнадесет дни през лятната ученическа ваканция, които да не съвпадат с годишния отпуск на майката.

Датата 07.09.2019 г. е първата събота от месеца, т.е. това е бил от дните, определение за тъжителят М. за лични контакти с детето му. На тази дата тъжителят не е могъл да вземе сина си, тъй като е бил извън града с майка си – подс. М..

Така установеното от обективна страна дава повод да се приеме, че подс. М. формално е осуетила изпълнение на съдебно решение, да предаде детето на баща му за осъществяване на личен контакт в определен ден – 07.09.2019 г. От друга страна, както правилно е възприето от Районния съд, по делото са налице обстоятелства, обуславящи явно незначителната степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца.

В разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК са предвидени две хипотези, при които инкриминираното деяние, макар и привидно да съдържа признаците на определен състав на престъпление, поради своята малозначителност не е престъпно. Едната хипотеза е, когато деянието не е общественоопасно въобще и в действителност не оказва никакво отрицателно въздействие върху защитените обществени отношения, а другата, когато обществената опасност на деянието е явно незначителна. Обществената опасност на деянието е основен признак на всяко престъпление, поради което отсъствието ѝ или пък явната ѝ незначителност обуславят и отсъствието на съответното престъпление. Изводът за явно незначителна степен на обществена опасност се извежда от цялостната преценка на всички обстоятелства относно обекта на посегателство, степента на засягането му, последиците от деянието, както и данните за личността на дееца. Основно значение има оценката на степента на обществена опасност на деянието, но на втори план стои степента на обществена опасност на дееца, която не може да бъде пренебрегвана.

„Приоритет се отдава на характеристиките на деянието, но се съобразяват и особеностите на дееца, тъй като те косвено рефлексират върху деянието.“ - (Решение № 72 от 27.07.2020 г. на ВКС по н. д. № 245/2020 г., II н. о.) Това принципно становище е застъпено в редица други решения на ВКС (Решение № 107 от 26.10.2020 г. на ВКС по н. д. № 483/2020 г., II н. о., Решение № 306 от 22.06.2009 г. на ВКС по н. д. № 318/2009 г., III н.о., Решение № 69 от 29.03.2010 г. на ВКС по н. д. № 684/2009 г., II н. о.).

В разглеждания случай е налице вторият признака на малозначителност на деянието – явна незначителност на обществената опасност. Наред с това се установява и явно ниската степен на обществена опасност на дееца. Този извод се налага не само от липсата на противообществени прояви на подсъдимата и добрите ѝ характеристични данни, а и от обстоятелствата и подбудите ѝ за извършване на деянието предмет на настоящото производство. Предвид изложеното следва да се остави без уважение възражението на тъжителя и повереника му, че подсъдимата е личност със завишена степен на обществена опасност.

Настоящия въззивен състав намира, че подсъдимата М. не е целяла съзнателно да не изпълни или по какъвто и да е начин да осуети изпълнението на съдебно решение, относно упражняване на родителски права и личен контакт на бащата с детето. Действията ѝ са продиктувани от желанието ѝ да задоволи потребностите и желанието на детето си да отиде на море. Подсъдимата се е възползвала от трите последователни почивни дни преди края на лятото – 06, 07 и 08 септември, за да изпълни желанието на детето да отиде на море и с майка си. Поведението ѝ е разбираемо, като се има предвид, че само няколко дена по-рано, детето е било с баща си в продължение на повече от две седмици, като също е било на море с него т.е. действията на М. са били в интерес на детето.

От така установеното може да се направи извод, че подсъдимата не е целяла умишлено неизпълнение на съдебно решение за лични контакти на бащата с дете му, а несъзнателно се е поставила в невъзможност да го изпълни, като не е осъзнавала, че въпреки наскоро прекараното време на детето с баща му, тя следва да осигури режимът на лични контакти в първата събота и неделя от месеца - 07 и 08 септември.

Обществената опасност от престъплението по чл.182, ал.2 от НК се

изразява в нарушаване на нормалното отглеждане, възпитание, взаимоотношения и връзка между родител и дете, както и в негативните емоционални преживявания от липсата на редовен контакт и споделени преживявания и за двете страни.

Както и първостепенният съд е изложил в мотивите си, неизпълнението на съдебното решение, въпреки че е лишило тъжителя М. от регламентираното му време на лични контакти с детето му, не се е отразило негативно на някого от двамата. Съгласно Решение № 1280/14.04.2016 г., постановено по брачно дело № 460/2016 г. по описа на Районен съд – Пловдив, III брачен състав, режимът на лични контакти, да вижда и взема при себе си детето С., на бащата Л.М. бил - всяка първа седмица от месеца в събота от 9.00 часа сутринта, до 18.00 часа на неделния ден, с преспиване при бащата в събота; - всяка трета седмица от месеца в петък от 17.00 часа, до 18.00 часа на неделния ден, с преспиване в петък и събота при бащата. С оглед влошените отношения и множеството дела между бившите съпрузи, може се приеме, че неизпълнение на задължение от която и да е страна ще предизвика негативна реакция у другата. Обективно погледнато обаче, тъжителят М. не е бил лишен от контакти с детето си за период от време по-дълъг от определения с решението, а именно, по два и съответно по три дена, през една седмица, тъй като след прекарани повече от две седмици заедно е върнал сина си на 02.09.2019 г., като от 20-ти до 22-ри същия месец, детето пак е било при него. По делото не е установено до инкриминираната дата, подсъдимата М. да не е изпълнявала съдебното решение и да не е предавала детето на баща му в определените с решението дати. В тази връзка напълно законосъобразно първостепенният съд е приел, че с непредаването на детето на 07.09.2019 г., с оглед всички предшестваци и последващи събития, засягането на правото на личен контакт на бащата Л.М. със сина му С. М., не е в толкова ограничително или увреждащо, което да налага извод за степен на обществена опасност, обуславящо поведението на подсъдимата М. като престъпление.

За пълнота следва да се отбележи, че за всяка една от другите визири в тъжбата дати - 02.03.2019 г., 19.04.2019 г. и 17.05.2019 г., за които няма повдигнато от частния тъжител обвинение, не се установява подсъдимата да не е изпълнила съдебното решение относно личните контакти на родителя – Л.М. с детето С. М., като не е предавала детето на баща му. В

действителност по делото е установено, че на тези дати между страните е имало спорове и несъгласия при предаване на детето, във връзка със здравословното и емоционално му състояние, а за дата 17.05.2019 г., от къде да се вземе детето, което е било на детска градина и бащата е следвало да го вземе оттам. Въпреки тези разногласия, детето е било предавано на баща му, за осъществяване на личните им контакти.

Изложените в жалбата доводи, че първостепенния съд не взел предвид и не е обсъдил доказателства съдържащи факти и обстоятелства преди и след датата на инкриминираното с тъжбата деяние, са неоснователни. Съдържащите се данни в тези приложения по делото доказателства, са извън предмета на инкриминираното деяние и не способстват по никакъв начин да се разкрие обективната истина, предмет на установяване по настоящото дело.

Така например, с протоколите за предупреждение по чл.65, ал.2 от ЗМВР, издадени срещу подсъдимата М. на 10.06.2019 г. и на 04.10.2019 г. не се установява извършено от последната закононарушение и не могат да бъдат обсъждани като доказателство за такова, доколкото те имат уведомителен и превантивен характер и не поражда самостоятелни правни последици, а и се отнасят за друг период, различен от инкриминирания.

Що се касае до подадените от подс. М. срещу тъжителя М. молби за защита по ЗЗДН, дали съдържащите се в тях твърдения са приети от разглеждащия делото съд за основателни или не, то те също не са относими към предмета на доказване по настоящото дело. Същото се отнася и до евентуалното несъответствие между заявеното от подсъдимата в телефонен разговор с оператор на тел.112 и реално случилото се, доколкото се визира случка на 22.09.2019 г., две седмици след инкриминираната с тъжбата дата, касаеща друга възникнала между бившите съпрузи конфронтация.

Неотносимо към настоящото дело е и Решение № 260246 от 02.09.2020 г., постановено по гр. дело № 15826/2019 г. по описа на Районен съд - Пловдив, с което е отхвърлена молбата на П.М. за издаване на заповед за защита от домашно насилие срещу Л.М.. Молбата на М. за защита е депозирана на 01.10.2019 г., отново много след разглеждания по настоящото дело случай, като касае събития от 22.09.2019 г. нататък.

От сочените в жалбата постановления 5935/2019 г. от 19.07.2019 г. и 8931/2019 г. от 01.11.2019 г. на Районна прокуратура - Пловдив също не

могат да се извлекат значими за предмета на доказване факти. Като мотив за отказ да се образува досъдебно производство и в двете постановления е посочено липса на данни за извършено престъпление от общ характер, доколкото евентуално извършено такова по чл.182, ал2 от НК, на основании чл.193а от НК се преследва по тѣжба на пострадалия до съответния първоинстанционен съд.

Абсолютно неотнoсими към настоящото дело са и представените протоколи на ЧСИ, съставени между януари и април 2021 г.

В производството пред настоящата въззивна инстанция, подсъдимата П. М. М. е защитавана от адв. Т.Ж. Ч.. Видно от представените по делото три броя Договори за правна защита и съдействие № 11098 от 16.12.2021 г., № 16204 от 22.03.2022 г. и № 16211 от 19.04.2022 г., за осъществената от адв. Ч. защита, подсъдимата М. е заплатила в брой сумите от съответно 600 /шестстотин/ лева, 100 /сто/ лева и 100/лева/ или общо 800 /осемстотин/ лева. Защитникът на подсъдимата е направил искане тези разноски да бъдат присъдени в полза на подсъдимата М..

При този изход на делото, сторените от подсъдимата разноски за адвокатска защита, на основание чл.190, ал.1 от НПК, следва да се възложат в тежест на частният тѣжител Л.. Г. М..

При извършената служебна проверка, Окрѣжният съд не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатѣчно основание за отмяна на атакуваната присѣда.

С оглед на гореизложеното, настоящата въззивна инстанция прие да потвърди изцяло обжалваната присѣда, като правилна и законосъобразна, поради което, и на основание чл.334, т.6 във вр. с чл.338 НПК, съдѣт

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присѣда № 260095 от 13.05.2021 г. постановена по НЧХД № 7897/2019 г. на Районен съд - Пловдив.

ОСЪЖДА Л.. Г. М. с ЕГН ***** да заплати на П. М. М. сумата от 800 /осемстотин/ лева, представляващи разноски за адвокатска защита.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Страните да бъдат уведомени за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____